

Valmis Jaana podcast projektiAHA
Äänitteen kesto: 29 min

Litterointimerkinnät

Jaana:	Jaana Kouri
Antonia:	Antonia Ringbom
sa- (sana)	sana jää kesken epävarmasti kuultu jakso puheessa tai epävarmasti tunnistettu puhuja
(-)	sana, josta ei ole saatu selvää
(--)	useampia sanoja, joista ei ole saatu selvää
, . ? :	kieliopin mukainen välimerkki tai alle 10 sekunnin tauko puheessa

(aaltojen kohinaa)

Jaana: Tervetuloa kuuntelemaan Aallonharjalle -meritutkimus podcastia. Tässä podcastissa keskustellaan ajankohtaisesta suomalaisesta mereen liittyvästä tutkimuksesta ja kaikesta sen kanssa olevasta asiasta, muun muassa merihistoriasta. Merellisestä kulttuuriperinnöstä ja ympäristöperinnöstä. Ihmisen ja luonnon vuorovaikutuksesta sekä erilaisista ilmiöistä merellisen teeman ympärillä. Keskustelemassa on humanististen ja yhteiskuntatieteellisten alojen tutkijoita ja muita asiantuntijavieraita. Tänäpä meillä on aiheena Skötbåt - Sylivene. Keskustelemassa ovat animaatiotaiteilija ja talonpoikaisvenepurjehtija Antonia Ringbom Korpoströmistä. Ja turkulais-lypyrttiläinen tutkija Jaana Kouri, Åbo akademista. Tervetuloa jakson pariin.

(aaltojen kohinaa)

Jaana: Olen Jaana Kouri, tutkija Åbo akademista. Tutkin ihmisen ympäristösuhdetta. Minua kiinnostaa etenkin kokemuksellisen tiedon ja tieteellisen tiedon vuorovaikutus. Kanssani on keskustelemassa animaatiotaiteilija ja talonpoikaisvenepurjehtija Antonia Ringbom Korpoströmistä. Tervetuloa lämpimästi Antonia.

Antonia: No kiitos Jaana.

Jaana: Aiheemme on tänään siis skötbåt, sylivene. Keskustelemme talonpoikaisveneistä ja suhteestamme mereen. Yhtenä kimmokkeena tähän on se, että vuonna 2021 pohjoismainen limisaumaveneperinne hyväksyttiin Unescon ihmiskunnan aineettoman kulttuuriperinnön luetteloon. Unescon sopimuksessa ihmiskunnan aineettomalla kulttuuriperinnöllä tarkoitetaan erilaisia käytäntöjä, kuvauksia, ilmauksia, tietoja ja taitoja, sekä niihin liittyviä esineitä, välineitä ja

kulttuurisia tiloja. Jotka yhteisöt ryhmät ja joissain tapauksissa myös yksityishenkilöt tunnustavat osaksi kulttuuriperintöään. Tähän alkuun voisin ensin kysyä sinulta Antonia. Podcastimme otsikon ajatusta skötbåt - sylivene, mikä ihme on skötbåt tai sylivene? Voisitko avata meille vähän näitä asioita.

Antonia: No joo siis skötbåt tarkoittaa perinteisesti tietysti silakkaverkkovenettä, eli sköttä on silakkaverkko, mutta minun skötbåt segling eli mun purjehdusskötbåtilla on erilainen, en kalasta silakoita sillä, mutta nautin siitä olemisesta ja vaan siitä turvasta sylistä, mikä tää skötbåt on mulle. Sköte tarkoittaa muun muassa syliä ruotsiks, eli sköta on verkko, sköte on syli. Tää tuudittaa mua ja antaa turvaa tämmösellä sylin tavalla.

Jaana: Et jopa tässä nimessä yhdistyy sun tämmönen yleinen esineen nimi, ja sun omat antamat tunteet ja kokemukset siihen esineeseen.

Antonia: Joo ja mä oon keksiny tän kyllä aivan itse, ja mä en usko et kukaan muu käyttää tätä nimikettä.

Jaana: No voi olla että...

Antonia: Mut ehkä se nyt leviää...

Jaana: Tämän jälkeen saattaa hyvin käyttääkin, se on ihanan lämmin nimi. No mikä sitten, mikäs tää klinkbåt sitten on.

Antonia: No joo, siis limisaumavene suomeks ja klinkbåt ruotsiksi. Jotenki nää onomatopoeettisesti eroaa aika paljon toisistaan nää nimikkeet. Sehän tarkoittaa, suomenkielinen nimi on paljon selittävämpi, koska sen selittää nimenomaan että nää laudat, just mistä tämä vene on tehty, ne on limittäin päällekkäin rakennettu niin, että ylempi on alemman, pikkasen alemman päällä. Tää tekee sen, et nää veneet, niissä on, ne joustaa, ne ei oo jäykkiä vaik ne on tukevia, ja sit ne aallokossa ne toimii vähän ku tämmönen simpukankuori, et ne liikkuu hyvin pehmeesti aallokossa. Ja sit kaiken, yks tämmönen hyvä ominaisuus myös on on tää ääni, joka lähtee siitä ku laineet lipsahtaa sen klink, sen limisaumaa...

Jaana: Sen limisaumaa vasten.

Antonia: Sitä vasten. Ja se tekee, se antaa tämmösen klik-klak-klik-klak -äänien. Mä muistan ihan lapsena kun mä oon nukkunut veneessä ja ku se, mä kirjotin jopa kouluaineessa ihan pienenä ranskalaisen (naurahtaaa) (--) [05:24]. Eli laineet sanoo klik-klok veneen alla.

Jaana: No tässä onkin jännittävä tilanne siinä mielessä, et mä olin viime kesänä niin Tanskassa tämmösellä (-), yhteispohjoismaisella talonpoikaisveneleirillä, ja täähän on tää Unescon limisauma, tota projekti on yhteispohjoismaalainen hanke, et se

saatiin sitten tänne Unescon listalle. Siellä pidettiin tällöinen pieni näyttely, siis tanskalaiset pitivät tästä samasta asiasta. Siellä luin tällöisen samanlaisen muistin erästä julisteesta, että... På finska eli suomeks se nyt olis suunnilleen niin, että se joka on ollut limisaumaveneen keulassa ja ku tehdään luovia eli käännöstä, niin ei ikinä unohda sitä ääntä, mikä siitä siitä limisaumasta eli siis veneen keulasta tulee. Mites no, ajatteletko tässä puhutaan siitä että tää on yhteisöllinen mut myös yksilön perinne, voiko yhdellä ihmisellä, yksilöllä olla perinne ja miten se sun mielestä sun elämäs liittyy tää perinteeseen, tai millaseen tällöiseen historiaan se liittyy?

Antonia: No juu mä voin puhua omasta kokemuksista ja omasta perint- omista perinteistä sillä tavalla että mun suku tulee Korpoströmistä, Korppoosta. Jo mun, kun olin ihan pieni pieni lapsi, niin silloin tädit, mun täti oli oli merimies. Hän purjehti neljä mastosella Barckilla Australian merimiehenä. Ensimmäinen nainen siinä roolissa, hän oli meidän idoli. Hänellä oli oli tällöinen skötbåt perinnevene siis, ja sillä me mentiin ihan pienestä asti. Sit kehitettiin myös semmonen meidän jengissä tällöinen serkku, (-) [07:30] serkkupurjehdus et me mentiin laajemmin ja laajemmin, ihan siis Trekkariin ja Jurmoon saakka teininä. Porukat vaan mukaan veneeseen ja näkkileipää ja... Ei meil ollu liivejä eikä meillä ollu usein korttia, no kortti, merikortit oli kyl mut ei mitään muuta sen kummempaa ja... Hengissä ollaan.

Jaana: Ja pikkuhiljaa sit kuitenkin oppi sen ympäristön tuntemaan jopa ilman merikorttia.

Antonia: Joo. Mut tää perinne, jos kattoo vähän taaksepäin vielä aikasempaa, niin näitä veneitähän on rakennettuja ja käytetty varmaan tuhansia vuosia, ihan ikiajalta lähtien ja aikasemmin. Silloin oli paljon myös niin kun, naiset purjehti usein kalaa, kalan kanssa maihin ja lypsämään ja saariin koska lehmät oli saarissa ja kaikki tää. Koko kommunikaatio...

Jaana: Et se oli vähän sen ajan torikassi sitten. Tällöinen...

Antonia: Mitä se on?

Jaana: Sen ajan torikassi et sai niinku... Semmonen kulku, kätevä kulkuväline.

Antonia: Kulkuväline ja kuitenkin tietysti aika välillä dramaattistakin. Mutta oli airot ja oli purje, tällöinen spriipurjetta, kahvelipurje myöhemmin. Mut spriipurje on semmonen mis oon semmonen tanko keskellä joka menee (kielen naksautus) diagonaalisesti ylös ja tuota... Tää oli siis nuorten ja naisten työ aika pitkälti ulkosaaristossa. Mut sit ku tuli moottorit, joskus 20-30-40-luvulla, 1900 kuitenkin niin silloin miehet varsinkin ja suurin osa kalastaja väestöstä kyllä, hirveänkin onnellisina siirty näihin putput-veneisiin.

Jaana: Aivan, joo.

Antonia: Ja moni on sanonu, mä oonki kuullu sen itse, ikinä, ikinä ei enää purjehdita. Mut se sit siirty, osa ihmisistä muutti kaupunkiin ja akatemisoitui ja niin edelleen, mut tää purjehtiminen näillä veneillä jäi kyllä tämmöseks niinku, et se on parasta mitä voi tehdä kesällä ja heti ku jäät lähtee oikeestaan. Et sillä, se on mahdollisimman luonnollinen, vesiläheinen, saastumaton ja on melkein ilmanen, täysin ilmanen melkein, touhu.

Jaana: No ennen kuule ku mennään vielä tämmösiin syvempiin ja kokemukselliseenkaan merkityksiin, niin eikös se ole sit niin, et nää limisaumaveneet niin... Me puhutaan paljon purjehtimisesta nyt sun kanssa täs kahdestaan, mut pitäähän täs toki muistaa se, et tällainen limisaumavene on ollu lähes jokaisen ihmisen rannassa. Et eikös nää mejän pienet soutuveneetkin ollut yleensä limisaumaveneitä?

Antonia: Kyllä juu, siis soutuveneet ja niihin yleensä myös laitettiin tämmönen pikku purje, koska sehän helpotti myötätuuli liik- liikettä.

Jaana: Totta kai, käytännöllistä.

Antonia: Hyvin käytännöllistä ja siis limisaumaveneitä on myös nää itse nää sturbåtit, nää isommat jotka, sumput joilla mentiin Tukholmaan ja mentiin, ja just Ahvenanmaalla niitä on paljon ja muuallakin ja et tän...

Jaana: Et se on lähinnä se raken- miten ne laudat on siihen rakennettu.

Antonia: Se on se joka on antanut sen klink eli limisauma, klinkkar englanniksi myös sen nimen, mut... Tää mistä tää Unesco-perinne...

Jaana: Päätös siinä (-) [11:32]...

Antonia: Niin sehän tuli, niin sehän oli just nimenomaan myös tää, kaikki tän ympärillä, et tää on pysynyt tämmösenä elävänä traditiona et sei oo hävinny mihinkään, vaan se jatkuu ja se, sitä eri tavalla, eri paikkakunnilla ja eri maissa...

Jaana: Halutaan pitää elossa.

Antonia: Hoidetaan, pidetään elossa ja jatketaan.

Jaana: No täst tulee nyt ihan mieleen myös, että jotta tää perinne pysyis elossa ja varsinkin tämmösenä elävänä ja niinku täs Unescossa, Unescon päätöksessä tai tässä joukossa mihin se on päässyt, niin nimenomaan tää aineettoman kulttuuriperinne, et kaikki tää aineeton, eli se on nyt sit sitä mitä kaikkee siihen ympärille liittyy. Eli taitoja, harrastusta ja näit merkityksiä mistä me tänään puhutaan ja kokemuksesta. Ja yks erittäin tärkeä mitä itse haluan korostaa nii on tietenkin se, että pitämällä tätä yllä, niin me myös mahdollistetaan vielä nykyisin

Suomessakin työskentelevät venepuuseppien työ. Et sehän on erittäin tärkeä asia et se perinne ei unohtuisi.

Antonia: Totta ja, mä oon tosiaan, me mun naapuri ja mun ex-mies ja mun monet sukulaiset on jatkanut tätä perinnettä myös, ja se on hirveen tärkeätä et se pysyy elossa. Näitä veneitä kyl monet rakastaa, mut sitten ihmiset pelkää et puuvene on hankala ohittaa ja sit siinä on paljon niinku, kevät duu- töitä ja syksytöitä ja tämmöstä, ja sehän on tietty, tietyssä mielessä totta. Mut se kuuluu myös siihen, et sehän osa sitä harrastusta.

Jaana: Niin ja sitä myös sitä et vaik se on raskasta, niin se on myös suuri ilo, ite ainakin oon kokenut sen että yks kevään merkki on tervan haju. Et siitä tietää et kevät tulee kun terva rupee peri-, tota pihalla tuoksumaan kun mies ennen tervas meijän samankaltasia näitä talonpoikaisveneitä. No miten sitten saat sit itse, puhuttiin äsken tästä yleisestä ja sun oman suvun perinteestä tavallaan näiden perinteiden parissa, niin sit alko sen jälkeen tässä joskus 50-luvulla laajempikin innostus tällaseen talonpoikaisvenepurjehduskilpailuihin.

Antonia: No joo, tää oli, siis oikeesti se kävi näin, mä oon kuullu jälkeinpäin mut mä muistan lapsena et me käytiin myös Houtskarissa esimerkiks kilpa, siis purjehduskilpailuissa näitten veneitten kanssa. Se oli kyllä tämmönen Airiston, Airiston (-) [14:28], tämmönen pursiseura joka oli pannu pystyyn tämmöset kilpailu, ja ne, siin oli tämmönen pikkasen niinku... Kouluttamismielessä tai siis tämmönen et herätetään uudestaan tää purjehdus...

Jaana: Ne taidot.

Antonia: Taito ja into, saaristolaisten keskuudessa. Ja se teki sen, että just Houskarissa ruvettiin, tai nää kalastajat rupes laittamaan purjeet näihin vanhoihin, ja ne jotka oli jo periaatteessa hylännyt tän purjehdusjutun, mut sit kun tuli tämmönen vähän niinku kilpailujuttu mukaan, ja sit saatto voittaa tämmöset palkinnot missä oli köysiä tupakkaa, kahvia ja vessapaperia ja...

Jaana: Ja varmaan se yhdessä oleminen myös siel kilpailussa et kokoonnutaan ja päästään vähän tarinoimaan.

Antonia: Juu se oli hirveen hauskaa. Ja tota... Mut siitä lähti tämmönen, tää kilpa, tai tämmösten kilpailujen järjestäminen monessa, ja meillä oli Korpoströmässä myös tämmönen kilpailu. Ja nää pienet yhdistykset myös laitto, pani pystyyn tällasia... Ja itse en oo hirveen, siis on se kiva, se on kaunista kun näkee kaikki nää purjeet mutta mun vene on niin hidus ja mä en oo mikään super purjehtija, joten must se itse kilpa, ja että täytyy yrittää voittaa, no se on aina, eiks se oo aina niin et voittajat tykkää kilpailuista ja...

Jaana: Niin niin, kyllä luultavasti, en oo koskaan voittanut.

Antonia: Mä oon kerran voittanut tosiaan, mut meitä ei ollut niin hirveen monta. Se oli (-) [16:17]. Joo mut et se kuitenkin piristi tän purjehdusinnon sillon 50...

Jaana: Joo ja onhan näissä et ne ovat myös silleen yleisötapahtumia, et ihmiset rannalla tykkää seurata ja monesti niihin pääsee mukaan muitakin kun niin sanottuja kaste, tai ihmisiä jotka tota on kiinni niissä purjeissa ja köysissä. ja se on tietenkkin myös sellasta, et siinä saadan ihmisiä joilla ei oo veneitä niin kiinnostumaan tästä ja innostumaan, ja tän, tämä on esimerkiks yks tapa miten Kustavin talonpoikaisyhdistys tai veneyhdistys on syntynyt, et se on pikku hiljaa lähtenyt nyt tuomaan tapahtumia, ja nyt se jo järjestää, pyrkii saamaan tiloja. Pikku hiljaa pienistä asioista laajenee se innostus myös ihmisille joilla ei oo mahdollisuuksia tai varaa pitää itse tällasta venettä tai tiloja. Joo, no nyt onki ihana, me ollaan päästy tähän kulttuuriperinnön ja, kautta historian kautta ja vähän kielenkin kautta sellasiin asioihin ku ihan ikiomiin kokemuksiin tarinoihin näistä veneistä, ja niitten kanssa purjehtimisesta. Alotappa jostain kertomaan jostain kokemuksesta, mikä sulle on ollut erittäin merkittävä merellä, tai puuveneiden ja limisaumaveneiden kanssa.

Antonia: Jaa juu se on tää ongelma nyt, että niitä on niin hirvittävän monta. Lapsena me kerran purjehdittiin just vaan Jurmoon, koska oli myötätuuli ja oli pohjoistuuli Korppoosta ja puf vaan neljä tuntia kesti sinne, ja meillä ei ollut mitään mukana mitään vaatteita ja mitään ruokaa eikä mitään. Ja sit ku meidän piti, siellä meidät hoidettiin kyl kivasti mutta sit takasin matka oli vastatuulta ja se kesti 16 tuntia, me oltiin eksyksissä täysin ja näin kruisaamalla. Ja tää oli tämmönen ensimmäinen vähän hassu juttu. No mut sit jos mä ajattelen kun mä asuin sitten Hangossa monta, monta vuotta ja joka kesä, joka alkukesä, kesäkuussa mun vene purjehdittiin Korppooseen ja sitte elokuussa takasin Hankoon. Tää oli, tästä muodostui muun muassa semmonen naisten purjehdusperinne, ja meit oli joskus kolme, neljä, viis ystävästä siinä veneessä, tanssittiin veneessä ja oltiin... Ja pärjättiin, eksyttiin, soudettiin ja oli ukkosta ja oli myrskyä ja oli sadetta ja oli sumua ja oli vaikka mitä, mut ihme ja kumma, paljon nauraen ja näin päästiin aina. Joskus kesti kolmen, neljä päivää, joskus kesti, mä oon kerran päivässä myötätuulella lentänyt Hangosta Korppooseen.

Jaana: No ohhoh, riippuu todella paljon siis kelistä millanen on...

Antonia: Kokonaan, kaikki kysy minkä ka- kuin kauan se kestää tulla Korppoosta Hankoon.

Jaana: Joo, et mikä tuuli ja mikä virta.

Antonia: Ja tää oli semmonen, nää oli kyl tämmöset ja joskus mä menin, aika usein mä menin yksin kans. Ja kerran mä olin niin et mä lähdin elokuussa ja oli 12 metrii kaakkoistuulta, vastatuuli.

Jaana: Aika kova keli oli.

Antonia: Ja mä kryssasin ja kryssasin, ja se oli aika hauska koska tää meripelastus, ne piti tämmöstä harjotusta silloin siellä saaristossa, ja mä tulin niitten emoveneen kylkeen melkein kun mä siellä ihan (-) [20:14] kryssasin. Mut ne ei ollut huomannut mua. No sit mä tulin, mä menin tämmöseen (-) yöks ja nukuin siellä, ja sit aamulla puhals ihan hirveesti. Ja sit mä, ku laitoin vaan kaikki kiinni ja kaikki reivasin kaiken ja ajattelin...

Jaana: Nii eli pienensit purjeiden pinta-alaa.

Antonia: Ja sit mä menin sieltä ulos sieltä lahdesta, ja tuli semmonen, et silloin mä pelkäsin aidosti, että nyt... Koska jos mä päästin purjetta ulos niin se meni veteen, jos mä vedin sisään niin mä kaaduin. Siis se oli se logiikka. (--)) no mä pärjäsinkin toisen, naapurisaareen niin et mä tulin sen suojapuolelta ja sit mä hyppäsin veteen ja sit mä vedin sen veneen sinne, jäin sinne yöks ja laitoin ison, ison tulen ja mä näin niitten meripelastustyyppien helikopterit ja mä aattelin että ne etsii mua.

Jaana: Joo! (naurua)

Antonia: Ei silloin ollut puhelimia. Et se oli hassu juttu, mä nopeesti vielä kerron loppuun. Et seuraavana aamuna mä tiesin et nyt, se oli vaan jo todettu et tulee sade viel lisäksi, niin sit mä menin pelkällä fokalla, ja jatkoin matkaa. Tyhmä koska mä olisin voinut kääntää ja mennä takasin, mut en mä ikinä voinut sitä ajatella. No sit mä jatkoin ja jatkoin, tulin väylään, sinne isoon väylään, uuteen väylään. Sit siellä tulee sitten meripelastusvene, ja ottaa mut hinaukseen, ja vie mut ulospäin (-) [21:51]. No, ja sit mun keula menee rikki koska ne vetää -

Jaana: Vetää liian kovaa, niin.

Antonia: - niin kovaa ja ne aallot on suuria, sit (--)) sanoo että seuraavan kerran kun pikku rouva lähtee tämmöselle seikkailulle, niin pikku rouva ottaa tällasen puhelimen mukaan. Ja sit kun se oli just keksitty tää kännykkä silloin... (nauraa) No sit mä sanoin et saanks mä kok- soittaa mun pikku gubbelle sit kotiin, jos mä saan lainata. Ei, tääl ei oo kenttää. Ja mä et hah, onneks mulla ei ollut sellasta, silloinhan ne olis kaivanut hautaa mulle jo. Mut myös ihan eniten ihania tarinoita.

Jaana: Et sit se on se tällanen myrskyinen tai tuulinen meri, niin se tarjoaa kuitenkin toisena päivänä semmosta rauhaa, et sinne voi lähteä hakemaan rauhaa sinne merelle.

Antonia: No ilman muuta, ja sehän, sitähan mä teen, mä siis... Jos on stressiä, jos on kaikenäkösiä paineita niin mä hyppään vaan siihen veneeseen ja sit mä lähdän vaan edes tunniks tai kolmeks tunniks, ja niin et mä nään horisontin. Koska se horisontti, se on niin avartava ja niin rauhottava ilmiö, et se jotenkin panee asiat

jotenkin tasapainoon. Ja sit just tää myös, koen tän veneen tämmösenä, vähän niinku joskus ajattelen et se on mun vanha hevonen, tai et se on jollain tavalla elävä otus. Ja se just, välillä vähän vastahakoisesti lähtee ravien ulos, mut sit nauttii laupitkä laukka, isoissa aalloissa ja sit kun me tullaan kotiin niin se joskus menee ihan itsestään pilttuun sinne muitten klink-kavereitten... (naurahtaa)

Jaana: Ja kertoo niille seikkailusta. (naurua) No se on kans tietenkkin se, et sen kokee eläväks, ja sit ku siinä on niin monen luonnonelementin kanssa tekemisessä. On tuulen, veden ja mereen meren itsensä kanssa. Ainakin tää historia vahvasti toistaa sitä, että tällästä ehkä vähän erheellistakin mielikuvaa, et me kuvitellaan, että kippari on yleensä mies. Mut nyt ollaan kuultu siitä miten naiset on paljon purjehtinut itsekseen yksin, käyttänyt venettä. Mut entäs sit vielä entäs muu perhe, entäs lapset?

Antonia: Joo, no siis mul on niitä aika paljon, ja ne purjehtii kyllä kaikki. Mutta, ja mä voin sanoo et kerran, siit on joku aika mut mun poika, vanhin poika ja sen kaveri, niin niitten piti tulla Hangosta Korppooseen juhannusjuhliin. Ja se oli hyvin, hyvin tärkeetä että me ollaan perillä perjantai-iltapäivänä. Ja ne tuli mukaan sillä ehdolla, että mun veneessä oli moottori, pieni perämoottori koska ei ollu luvattu kovinkaan paljon tuulta. (naurua) Ja mä sanoin, me yritettiin tosiaan laittaa sinne moottori mut se ei onnistunut, se ei mennyt. Joten me seistiin siel rannalla ja rinkat mukana ja... Pakkohän oli tulla mukaan. No ne tuli mukaan, koko Hangon läntinen kesti muistaakseni 12 tuntia, ja ne oli happamia kun... Ties mitä, ne murjotti siellä puolnukuksissaan ja vihasia, me ei ehditä. Mä istuin siellä peräsimestä ja välillä mä soudin vähän ja näin, mut ne vaan pani hanttiin. Sit ne päätti yhtäkkiä sitetn jossain Kasnäsin kohdalla että nyt, nyt me soudetaan. Ne teippas maalarinteippiä käsiin ja sit ne otti airot, ja sit ne rupes... Ja sun pitää nukkua, kello oli sillon 11 illalla, jotain sellasta. Et ne soutaa läpi yön. Ja sit ne rupes soutaa, ja ne souti koko ton (-) [36:06] läpi, ja sit oli neljältä aamulla oltiin siellä (-) ja... Sillon ne oli niin tyytyväisiä. Ne herätti mut ja aurinko jo paistoi ja sit ne meni nukkumaan ja sillon tuli tuuli, ja me ehdittiin hyvin ja kaikki meni niinku... Ja ne sano jälkeenpäin et se oli niitten elämän paras kokemus. (naurua)

Jaana: Aivan, aivan.

Antonia: Ja se on siis jäänyt, just tää voittaminen et nää olosuhteet, niitten osuus on niin suuri näissä koko, kaikissa et koska tahansa voi tulla sumu, tai koska tahansa voi tulla just se hyvä tuuli tai niinku et se peli, tai leikki näitten...

Jaana: Sitä ei voi etukäteen et sitä voi vähän suunnitella ja pohtia, mutta se on vasta
-

Antonia: Joo ja tsempata kyllä.

Jaana: - skripti, niin käsikirjotus joo.

Antonia: Joo mut se just et ne oli niin... Ja tää oli niin sanottu cheap thrills et ei maksanut mitään eikä... (naurua)

Jaana: Kyllä, ja siinäkin oli tää et jokainen teki vähän jotain, et se oli hyvin palkitsevaa.

Antonia: Mut kyllä, kyllä nää vie tän perinteen eteenpäin nää lapset.

Jaana: Ihan varmasti, et...

Antonia: Koko, siinä ainakin meidän nurkilla.

Jaana: Niin ja se on just se et kun sielt on saanut niitä omia kokemuksia nii se on se kokemus minkä haluaa välittää, tai et muutkin kokee sen itse. Että se on... No olipa kiitos, tää oli hieno kokemus. Me jatketaan Antonia sun kanssa näitä muistelemisia ja meillä on paljon yhteisiäkin muistoja, voidaan joskus niistä jutella, mutta tämä, teille kuuntelijoille sanoisin että tämä oli Aallonharjalle -meritutkimus podcastin jakso. Kiitos lämpimästi Antonia, oli ihana nähdä sinua ja jutella sun kanssa, ja kiitos kuuntelija siellä jossain, että viihdyit seurassamme tämän puolisen tuntia.

Antonia: Kiitos.

(aaltojen kohinaa)